

sub-department; 4) the absence of a separate legal act that would determine in detail the legal status and regulate the activities of bailiffs at that time. Although attempts to separate legal regulation of relations in the field of executive proceedings in an independent direction were made in the history of the national state.

It was established that the success of reforms of executive proceedings depended in many respects not only on the short-term practical expediency of the proposed measures to change the order of execution, but above all on the theoretical validity of the established model of execution.

Keywords: *state policy, enforcement of court decisions and decisions of other bodies, historical and legal excursion, legislation, period, development, formation.*

УДК 343.2

DOI: 10.31733/2078-3566-2023-4-268-273

Дар'я БОЛЬШАКОВА[©]

аспірант

(Класичний приватний університет,
м. Запоріжжя, Україна)

ОКРЕМІ ПИТАННЯ УКЛАДЕННЯ УГОД У ПРОВАДЖЕННЯХ ЩОДО ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

У статті з'ясовано тенденції укладення угод в провадженнях щодо домашнього насильства та типові проблемні питання, які при цьому виникають порівняно з результатами моніторингу, проведеного в 2019 р. Аналіз вироків у кримінальних провадженнях про домашнє насильство та наукових розробок з цієї проблематики засвідчив наявність певних проблем, пов'язаних як з недосконалістю правової регламентації застосування обмежувальних заходів щодо осіб, які вчинили домашнє насильство, так і практики застосування окремих кримінально-правових та кримінально-процесуальних норм. Головними кримінально-правовими проблемами визначено такі: недостатнє використання виправного та превентивного потенціалу обмежувальних заходів, передбачених ст. 91¹ ККУ; збільшення кількості випадків призначення покарання на підставі угод про визнання вини, а не угод про примирення, та ризиків не врахування позиції потерпілої особи в цьому питанні. Зроблено висновок, що збільшення кількості укладення угод саме про визнання, ймовірно, пов'язано насамперед із бажанням потерпілої особи уникнути спілкування з особою, яка завдала їй фізичних та моральних страждань.

Ключові слова: *домашнє насильство, угода про примирення, угода про визнання вини, потерпіла особа, покарання, обмежувальні заходи.*

Постановка проблеми. Ситуація з домашнім насильством в Україні і надалі залишається невтішною, про що свідчать статистичні дані. Певні надії покладаються на процедури медіації щодо цієї категорії справ. За результатами проведеного в 2019 році моніторингу ситуації реагування системи правосуддя на вчинення домашнього насильства та насильства за ознакою статті (далі – Моніторинг) встановлено зростання темпів судової практики з вироків за ст. 126¹ КК України та низку проблем під час застосування судами як матеріального, так і процесуального права, зокрема: подвійне врахування обставини вчинення злочину щодо особи, з якою винний перебуває в сімейних відносинах, під час кваліфікації та в подальшому під час визначення обставин, що обтяжують покарання; ігнорування вимоги п. 2 ч. 1 ст. 469 КПК під час затвердження угоди про примирення, що призводить до нехтування прав та інтересів постраждалих від домашнього насильства осіб у тому, щоб, зокрема, не зазнавати тиску від кривдника та не вступати з ним у контакт чи будь-які переговори щодо угоди про примирення за відсутності бажання укласти таку угоду; затвердження угод про визнання винуватості без належної уваги до прав та інтересів потерпілої особи; незастосування всього арсеналу обмежувальних заходів за ч. 6 ст. 194 КПК та ст. 91¹ ККУ, що спеціально передбачені стосовно осіб, які вчинили домашнє насильство, застосування яких як на стадії досудового розслідування, так і на стадії судового розгляду здатне знизити ризики повторного вчинення домашнього насильства щодо потерпілої особи та сприятиме

виправленню обвинуваченого [1, с. 41–42]. Згідно з даними судової влади та Офісу Генерального прокурора, в 2021 р. за домашнє насильство засуджено 1 231 особу, в 2022 р. – 848 осіб, в період січень-вересень 2023 р. обліковано 2 292 кримінальні правопорушення та вручено повідомлення про підозру 1 960 особам, до суду спрямовано обвинувальні акти щодо 1 810 осіб. Порівняно невелика кількість осіб звільняється від кримінальної відповідальності, лєвова частка осіб засуджується.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Окремі кримінально-правові аспекти заявленої проблематики досліджували такі вчені, як Р. Бабанли, О. Євдокимова, В. Тютюгін, А. С. Макаренко (Хильченко) та ін.

Мета: з'ясувати тенденції укладення угод в провадженнях щодо домашнього насильства та типові проблемні питання, які виникають, в процесі правозастосовної діяльності в кримінальних провадженнях щодо домашнього насильства впродовж 2019–2023 років.

Виклад основного матеріалу. Аналіз вироків в кримінальних провадженнях про домашнє насильство та наукових розробок з цієї проблематики засвідчив наявність певних проблем, пов'язаних як з недосконалістю правової регламентації застосування обмежувальних заходів щодо осіб, які вчинили домашнє насильство, так і практики застосування окремих кримінально-правових та кримінально-процесуальних норм. Головними з таких можна виділити такі.

Ініціювання угоди про примирення у кримінальних провадженнях, пов'язаних із домашнім насильством. Така угода може укладена лише за ініціативи потерпілої особи, представника або законного представника (ст. 469 КПК). Фахівці звертають увагу, що «практично в усіх цих вироках суди безпосередньо не посилаються та не враховують положення п. 2 ч. 1 ст. 469 КПК, хоча відповідне положення набуло чинності 11 січня 2019 р. [1, с. 35]. Подекуди суди прямо посилаються на загальне правило п. 1 ч. 1 ст. 469 КПК, зовсім не згадуючи про винятковість проваджень про домашнє насильство в цьому плані.

В КК України відсутня вказівка на можливість призначення обмежувальних заходів ст. 91-1 КК України на підставі як угоди про примирення, так і про визнання винуватості. І на цю ситуацію аргументовано звертають увагу дослідники, акцентуючи на тому факті, що обмежувальні заходи, передбачені КК України до осіб, які вчинили домашнє насильство, не є альтернативою покарання, тому виникає питання про те, чи можуть такі заходи бути предметом угоди чи все ж таки це питання є предметом судової дискреції [2, с. 277]. На думку Анастасії Хильченко: «Системний аналіз КК України та практики його застосування (що є предметом окремого дослідження), у тому числі крізь призму «інших заходів» свідчить, що предметом угод є лише покарання або звільнення від його відбування із застосуванням ст. 75 КК. Інші заходи призначаються виключно судом [2, с. 277]. Дійсно, «обмежувальні заходи можуть застосовуватися судом ex officio в інтересах потерпілої особи, тобто звернення такої особи не є обов'язковим» [1, с. 39]. Фахівці вказують на те, що «Проведений аналіз вироків за ст. 126-1 ККУ в 2019 році засвідчив, що суди практично не застосовують обмежувальних заходів щодо кривдників ані на стадії досудового розслідування та судового розгляду, ані при призначенні покарання» [1, с. 40]. Пояснюється така ситуація необізнаністю суддів та органів досудового розслідування щодо можливостей застосування такого механізму забезпечення безпеки потерпілих осіб у кримінальному провадженні, а також недостатнє розуміння ролі та функцій обмежувальних заходів і обмежувальних приписів [1, с. 42]. Можливо, така думка була прийнятною в той період, коли тільки було запроваджено обмежувальні заходи, але, наврод чи є слушною на сучасному етапі. Під час дослідження встановлено тенденцію до поступового збільшення призначення обмежувальних заходів, у тому числі й за ініціативою потерпілої особи (направлення для проходження програми для кривдників; заборона перебувати в місці спільного проживання за місцем мешкання; заборона на відстань 10 (десять) метрів до місця, де постійно проживає потерпіла) [3]. Тож обмежувальні заходи під час призначення покарання можуть бути застосовані судом як за ініціативою (клопотанням) прокурора, потерпілої особи, так і за власною ініціативою суду. Звертаємо увагу на той факт, що в судовій статистиці навіть не відображуються дані про кількість осіб, щодо яких застосовані обмежувальні заходи на підставі ст. 91¹ КК України, хоча наводяться статистичні дані про притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 390¹ КК «Невиконання обмежувальних заходів, обмежувальних приписів або непроходження

програми для кривдників» свідчать все таки про їх призначення в окремих випадках.

Водночас в окремих випадках в угодах про примирення згадується, що обмежувальні заходи не застосовуються. Наприклад, «під час підготовчого судового засідання між потерпілою та підсудним укладена угода про примирення від 20.04.2023 р., згідно з якою ОСОБА_5 безумовно визнає себе винним у скоєнні злочину, передбаченого ст. 126-1 КК України, за обставин, вказаних в обвинувальному акті, сторони погоджуються, що останній повинен понести покарання згідно зі ст. 126-1 КК України у виді 210 (двохсот десяти) годин громадських робіт, без застосування обмежувальних заходів, передбачених ст. 91-1 КК України [4] або «Затвердити угоду про примирення від 09.06.2023 року укладену між потерпілою ОСОБА_4 та обвинуваченим ОСОБА_5. ОСОБА_5 визнати винним у вчиненні кримінального правопорушення передбаченого ст.126-1 КК України і призначити покарання у виді арешту строком 01 (один) місяць, без застосування обмежувальних заходів, передбачених ст. 91-1 КК України» [5]. У судовій практиці бувають випадки, коли незастосування судом ст. 91¹ КК і не призначення обмежувальних заходів було однією з підстав апеляційного оскарження вироку суду. Зокрема, в апеляційній скарзі прокурор вказував на неправильне застосування закону України про кримінальну відповідальність, а саме: незастосування закону, який підлягає застосуванню ст. 91-1 КК України [6]. Помітною тенденцією є те, що у разі укладення сторонами угоди про примирення і узгодження призначення певного покарання за статтею 126-1 КК України, у тому числі і застосування статей 75,76 КК України, саме прокурор ініціює в суді питання про застосування щодо обвинуваченого обмежувальних заходів, визначених статтею 91-1 КК України, навіть якщо в угоді про це не згадувалося.

Відмічається збільшення кількості укладення угод про визнання винуватості у справах про домашнє насильство. Зокрема, в 2019 році таких угод було лише 2, а вже в 2022 році кожна дев'ята угода в справах про домашнє насильство була угодою про визнання вини (31 така угода проти 261 угоди про примирення). Згідно з ч. 4 ст. 469 КПК, угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена щодо кримінальних проступків, злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості в кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана правам та інтересам окремих осіб, в яких беруть участь потерпілий або потерпілі, не допускається, крім випадків надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди.

Ризики укладення угоди про визнання винуватості в провадженнях про домашнє насильство. Фахівці звертають увагу, що в 2019 році у вироках на підставі угод про визнання вини не згадувалося, чи надавали потерпілі письмову згоду прокурору на укладення такої угоди, суд не переконувався в розумінні потерпілими обставин та правових наслідків, добровільності надання згоди на укладення угоди тощо. Натомість у них містилася лише коротка згадка про те, що потерпілі особи не заперечували проти затвердження угоди про визнання винуватості [1, с. 36]. В окремих випадках навіть така згадка у вироках відсутня [3]. Також дослідники висловили припущення, що «при укладенні угод про визнання винуватості потерпіла особа перебуває в менш вигідному становищі порівняно, наприклад, із ситуацією, коли укладається угода про примирення» [1, с. 37], оскільки «окрім виняткового права ініціювати укладення угоди про примирення, закріпленого за потерпілою стороною в справах про домашнє насильство, згідно зі ст. 474 КПК під час судового засідання суд зобов'язаний переконатися, чи потерпілий цілком розуміє наслідки затвердження угоди та чи укладення угоди сторонами є добровільним, тобто не є наслідком застосування насильства, примусу, погроз або наслідком обіцянок чи дії будь-яких інших обставин, ніж ті, що передбачені в угоді. Під час укладення угоди про визнання винуватості потерпіла особа під час судового розгляду позбавлена всіх вище перерахованих кримінально-процесуальних гарантій» [1, с. 37].

Наукова полеміка щодо доцільності затвердження угоди про визнання винуватості в провадженнях, де є потерпілий, триває не перший рік, ще з початку впровадження у КПК України в 2012 році норми про заборону укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, в яких бере участь потерпілий, що містилася в ч. 4 ст. 469 КПК [7, с. 368–369]. Продовжується вона і сьогодні, коли заборона скасована і укладення такого виду угод стало можливим за умови надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення такої угоди. Ця новела викликала обґрунтовані нарікання

стосовно недотримання юридичної визначеності процедури надання такої згоди та формалізованих вимог до неї, які би убезпечили потерпілого від ігнорування його законних інтересів та прав під час укладення таких угод.

І. Гловюк, М. Таус та інші вчені звертають увагу, що в КПК відсутні норми, які б регламентували умови надання потерпілим такої згоди та визначали б його процесуальні права й обов'язки в разі надання такої згоди тощо. До того ж законодавчі вимоги до змісту угоди про визнання винуватості, передбачені у ст. 472 КПК, не містять жодних положень, що стосуються прав і законних інтересів потерпілого у кримінальному провадженні, зокрема: розміру, обов'язку й умов відшкодування шкоди потерпілому; можливості висловити потерпілому свою позицію щодо правильності встановлених обставин кримінального правопорушення, виду та міри покарання, яке підлягає призначенню обвинуваному тощо [6; 8]. Тому зроблено висновок, що «надання потерпілим згоди щодо самого факту укладення угоди про визнання винуватості не створює додаткових гарантій захисту його прав та інтересів під час застосування цієї компромісної процедури у кримінальному провадженні» [9, с. 107]. Отже, фахівці в галузі кримінального процесуального права вказують на недосконалість процесуального порядку укладення угоди про визнання винуватості, в провадженнях, в яких є потерпіла особа. Така позиція є раціональною, а їх правота підтверджується аналізом укладення таких угод в провадженнях про домашнє насильство.

Проблема задоволення інтересів потерпілої особи під час укладення угоди про визнання вини в провадженнях щодо домашнього насильства. За однією з поширених позицій, «пріоритетною метою участі потерпілого у кримінальному провадженні все ж таки є прагнення отримати від підозрюваного / обвинуваченого відповідну компенсацію матеріальних і моральних страждань, спричинених кримінальним правопорушенням» [9, с. 106], а інтерес потерпілих у кримінальному провадженні обмежується «суто матеріальними (компенсаційними) міркуваннями, пов'язаними з відшкодуванням завданої кримінальним правопорушенням шкоди та понесених у зв'язку з цим витрат (на лікування, на поховання тощо)» [10, с. 186]. Інші міркування, як-от забезпечення особистої безпеки, захист прав та інтересів потерпілого, усунення причин і умов, що сприяли вчиненню щодо нього кримінального правопорушення, а також недопущення нового протиправного діяння бувають нечасто [10, с. 186]. Проведений аналіз вироків у провадженнях щодо домашнього насильства засвідчив, що прагнення отримати від підозрюваного / обвинуваченого відповідну компенсацію матеріальних і моральних страждань, спричинених кримінальним правопорушенням, в цих провадженнях не є домінуючим. Здебільшого потерпіла особа не мала претензій матеріального та морального характеру до обвинуваченого.

Незважаючи на обґрунтовані застереження щодо укладення угод про визнання вини в провадженнях про домашнє насильство, суди і надалі затверджують такі угоди і кількість останніх має тенденцію до збільшення. Ймовірно поширення саме такого виду угод в провадженнях про домашнє насильство, насамперед, пов'язано з бажанням потерпілої особи уникнути спілкування з особою, яка завдала їй фізичних та моральних страждань. Припускаємо, що на потерпілих саме від домашнього насильства, складно, а можливо, й недоцільно поширювати тезу про те, що примирні процедури «можуть допомогти жертві змінити своє ставлення до правопорушника, зрозуміти причини протиправної поведінки останнього, з'ясувати обставини й умови, що посприяли вчиненню правопорушення тощо, оскільки систематичність дій домашнього насильника, темпоральна близькість до жертви, постійний стрес останньої та низка інших, гнітючих моментів нівелюють значення примирення, принаймні в найближчій перспективі [11, с. 229]. Прохання ж потерпілих до суду про застосування обмежувальних заходів, що полягають у забороні спілкуватись, наближатись і контактувати будь-яким чином з потерпілою особою, лише підтверджують таке припущення.

Висновки. Отже, порівняння ситуацій в правозастосовній практиці, яка була на початку набрання чинності кримінально-правової норми, передбаченої ст. 126¹ КК України, та сучасної (впродовж п'яти років після криміналізації домашнього насильства) дозволяє виокремити певні позитивні тенденції у вирішенні попередніх кримінально-правових проблем. Зокрема, відсутність в КК України вказівки на можливість призначення обмежувальних заходів ст. 91-1 КК України на підставі як угоди про примирення, так і про визнання винуватості не є перешкодою їх призначення. Під час проведеного дослідження встановлено тенденцію до поступового збільшення

призначення обмежувальних заходів, у тому числі й за ініціативою потерпілої особи. Загалом обмежувальні заходи під час призначення покарання застосовуються судом як за ініціативою (клопотанням) прокурора, потерпілої особи, так і за власною ініціативою суду.

Збільшення кількості укладення угод саме про визнання, а не про примирення в провадженнях про домашнє насильство, ймовірно, пов'язано насамперед з бажанням потерпілої особи уникнути спілкування з особою, яка завдала їй фізичних та моральних страждань. Прохання ж потерпілих до суду про застосування обмежувальних заходів, що полягають у забороні спілкуватись, наблизитись і контактувати будь-яким чином з потерпілою особою, лише підтверджують таке припущення.

Перспективними напрямками подальшого аналізу ситуації з укладенням угод про примирення та про визнання вини в справах про домашнє насильство треба визнати ситуацію з дотримання загальних засад призначення покарання на підставі таких угод, зокрема: дотримання вимог щодо недопустимості урахування ознак кримінального правопорушення як обставин, що обтяжують покарання, правильної оцінки фактичних обставин кримінального правопорушення з метою забезпечення принципу індивідуалізації кримінальної відповідальності та покарання, призначення таких заходів кримінально-правового характеру, які б ефективно запобігали вчиненню нових спроб домашнього насильства тощо.

Список використаних джерел

1. Аносова Ю. В., Капур А., Легенька М. М., Черепакха К. В. Моніторинг ситуації реагування системи правосуддя на вчинення домашнього насильства та насильства за ознакою статті. 2019. 62 с.
2. Хильченко А. Деякі питання призначення покарання на підставі угод. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 5. С. 274–279.
3. Вирок Заводського районного суду м. Дніпродзержинська від 27.09.2023 р. у справі № 208/6605/23. URL : <https://precedent.ua/112629322>.
4. Вирок Конотопського міськрайонного суду Сумської області від 04.05.2023 в справі № 577/1912/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110632373>.
5. Вирок Конотопського міськрайонного суду Сумської області від 23.06.2023 у справі № 577/2976/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111728512>.
6. Вирок Полтавського апеляційного суду від 29.05.2023 у справі № 637/1202/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111192485>.
7. Тітко І. А. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2016. 484 с.
8. Гловюк І. В. Укладення угод про визнання винуватості: окремі питання у контексті оновлення законодавства. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Львів, 10 листоп. 2017 р.). Львів : Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2017. С. 40–42.
9. Глоба М. Згода потерпілого як складник передумови укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні. *Knowledge, Education, Law, Management*. 2020. № 4 (32). Вип. 1. С. 103–108.
10. Трекке А. С. Кримінальне провадження на підставі угоди про визнання винуватості : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Ірпінь, 2018. 247 с.
11. Мельник О. В., Чала О. В. Про деякі аспекти психології потерпілого під час кримінального провадження. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2013. № 4. С. 226–234.

Надійшла до редакції 29.11.2023

References

1. Anosova, Yu. V., Kapur, A., Lehenka, M. M., Cherepakha, K. V. (2019) Monitoryng sytuatsii reahuvannya systemy pravosuddia na vchynennia domashnoho nasylstva ta nasylstva za oznakoiu statti [Monitoring the response of the justice system to domestic violence and violence based on the article]. 62 p. [in Ukr.].
2. Khylychenko, A. (2020) Deiaiki pytannia pryznachennia pokarannia na pidstavi uhod [Some issues of punishment on the basis of agreements]. *Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo*. № 5, pp. 274–279. [in Ukr.].
3. Vyrok Zavodskoho raionnoho sudu m. Dniprodzerzhynska vid 27.09.2023 r. u spravi №208/6605/23 [Verdict of the Zavodskoho District Court of Dniprodzerzhinsk of September 27, 2023 in case No. 208/6605/23]. URL : <https://precedent.ua/112629322>. [in Ukr.].
4. Vyrok Konotopskoho miskraionnoho sudu Sumskoi oblasti vid 04.05.2023 u spravi № 577/1912/23 [Verdict of the Konotop city and district court of the Sumy region of May 4, 2023 in case No. 577/1912/23]. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110632373>. [in Ukr.].

5. Vyroky Konotopskoho miskraionnoho sudu Sumskoi oblasti vid 23.06.2023 u spravi № 577/2976/23 [Verdict of the Konotop city and district court of the Sumy region of June 23, 2023 in case No. 577/2976/23]. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111728512>. [in Ukr.].

6. Vyroky Poltavskoho apeliatsiinoho sudu vid 29.05.2023 u spravi № 637/1202/21 [Verdict of the Poltava Court of Appeal of May 29, 2023 in case No. 637/1202/21]. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111192485>. [in Ukr.].

7. Titko, I. A. (2016) Normatyvne zabezpechennia ta praktyka realizatsii pryvatnoho interesu v kryminalnomu protsesi Ukrainy [Normative provision and practice of realization of private interest in the criminal process of Ukraine] : dys. ... d-ra yuryd. nauk : 12.00.09. Kharkiv, 484 p. [in Ukr.].

8. Hloviuk, I. V. (2017) Ukladennia uhod pro vyznannia vynuovatosti: okremi pytannia u konteksti onovlennia zakonodavstva [Plea bargaining: specific issues in the context of updating legislation] Teoriia ta praktyka protydii zlochynnosti u suchasnykh umovakh : materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (m. Lviv, 10 lystop. 2017 r.). Lviv : Lviv. derzh. un-t vnutr. sprav, p. 40–42. [in Ukr.].

9. Hloba, M. (2020) Zghoda poterpiloho yak skladnyk peredumovy ukladennia uhody pro vyznannia vynuovatosti u kryminalnomu provadzhenni [Consent of the victim as a prerequisite for entering into a plea agreement in criminal proceedings]. *Knowledge, Education, Law, Management*. № 4 (32). Issue 1, pp. 103–108. [in Ukr.].

10. Trekke, A. S. (2018) Kryminalne provadzhennia na pidstavi uhody pro vyznannia vynuovatosti [Criminal proceedings based on a plea agreement] : dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.09. Irpin, 247 p. [in Ukr.].

11. Melnyk, O. V., Chala, O. V. (2013) Pro deiaki aspekty psykholohii poterpiloho pid chas kryminalnoho provadzhennia [About some aspects of the victim's psychology during criminal proceedings]. *Visnyk Kryminolohichnoi asotsiatsii Ukrainy..* № 4. S. 226–234. [in Ukr.].

ABSTRACT

Daria Bolshakova. Some issues of conclusion of agreements in provisions on domestic violence. The article identifies the trends in entering into agreements in domestic violence proceedings and the typical problematic issues that arise in this regard in the period of 2019-2023. The author identifies the following as the key criminal law issues: insufficient use of the corrective and preventive potential of restrictive measures provided for in Article 911 of the CCU; an increase in the number of cases of sentencing based on plea agreements rather than reconciliation agreements, and the risks of not taking into account the position of the victim in this matter. Comparing the situations in the law enforcement practice which took place at the beginning of the entry into force of Art. 126-1 of the CC of Ukraine and the current one, we can identify certain positive trends in solving previous criminal law problems. Thus, the absence in the CC of Ukraine of an indication of the possibility of imposing restrictive measures under Article 91-1 of the CC of Ukraine on the basis of both a reconciliation agreement and a plea of guilty is not an obstacle to their imposition. In the course of the study, the author established a tendency towards a gradual increase in the imposition of restrictive measures, including at the initiative of the victim. In general, restrictive measures in sentencing are applied by the court both on the initiative (petition) of the prosecutor, the victim, and on the court's own initiative.

Promising areas for further analysis of the situation with the conclusion of reconciliation and plea agreements in domestic violence cases should include compliance with the general principles of sentencing on the basis of such agreements, in particular, compliance with the requirements for inadmissibility of taking into account the signs of a criminal offense as aggravating circumstances, correct assessment of the actual circumstances of a criminal offense in order to ensure the principle of individualization of criminal liability and punishment, and the imposition of such measures.

Keywords: *domestic violence, reconciliation agreement, plea agreement, victim, punishment, restrictive measures.*